

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 13 (340)
Anul IX
1 aprilie 2018

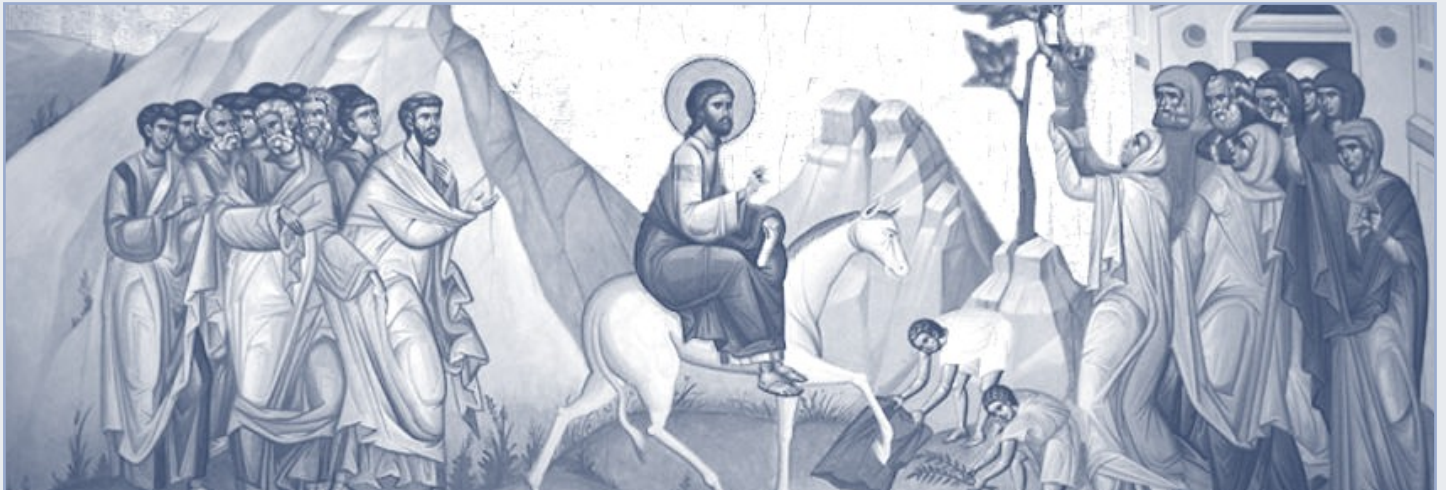

ANUL 2018
CENTENARIUL
MĂRII UNIRI

VIAȚA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

DUMINICA INTRĂRII DOMNULUI ÎN IERUSALIM

Cu o săptămână înainte de Paști, în Biserica Ortodoxă se prăznuiește sărbătoarea Intrării lui Hristos în Ierusalim, care are la bază evenimentul intrării triumfale a Mântuitorului în Ierusalim înainte de Patimile și Învierea Sa din morți.

Prin această intrare, se împlinea una din proorociile mesianice ale Vechiului Testament, și anume cea a proorocului Zaharia, făcută cu 500 de ani înainte de nașterea Domnului, prin care spunea: „*Bucură-te foarte, fiica Sionului, căci iată împăratul tău vine la tine drept și biruitor: smerit și călare pe asin, pe mănzul asinei*!”. Cu șase zile înainte

de Paștele iudaic, Iisus venise în Betania unde era Lazăr, pe care-l înviase din morți, iar a doua zi a intrat în Ierusalim. Mulțimea, venită aici pentru sărbătoarea Paștelui, auzind de venirea Lui, a luat ramuri de finic și a ieșit în întâmpinarea Lui strigând: „*Osana! Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului*!”. În amintirea acestui fapt, în această zi se aduc în bisericile noastre ramuri de salcie care se binecuvântează cu o rugăciune specială și se împart credincioșilor, ca simbol al biruinței împotriva morții.

De la acest fapt a luat naștere sărbătoarea care se mai numește în popor și *Flo-*

riile, unul din cele zece praznice împărătești în cinstea Mântuitorului.

Cea mai cunoscută denumire a acestei sărbători este cea de „Duminica Florilor” sau „Duminica Florilor” pentru că ea cade la începutul primăverii, când apar și primii muguri și cele dintâi flori de salcie, cătină, corn și altele.

Fiind praznic împărătesc și zi de mare bucurie duhovnicească, deși în perioada Postului, se îngăduie consumarea de pește, untdelemn și vin.

Pr. Prof. Dr. Nicolae NECULA

Ramurile de salcie de la Florii se țin la icoane tot anul

Sărbătoarea de Florii anunță intrarea în Săptămâna Mare, premergătoare Sfințelor Paști. Salcia este nelipsită la această sărbătoare, din satul tradițional.

Salcia este sfințită la biserică, apoi este utilizată în gospodărie. „Se pune salcia la ferestrele caselor, apoi se pune la icoane, în niciun caz nu se arunca. De asemenea, mățșorii care sunt la salcie în această perioadă erau foarte prețuiți”, a precizat Victor Munteanu, șef de secție la Muzeul Etnografic al Moldovei.

Așa cum arată muzeograful, „salcia este folo-

sită în special în două mari obiceiuri de primăvară, de Blagoveștenie sau Buna Vestire și de Florii. Este o plantă care se află în splendoarea ei tocmai în această perioadă și care substituie palmierii care nu se găsesc în spațiul nostru geografic”, a arătat Victor Munteanu care a adăugat că astfel de substituiri se regăsesc și în alte zone geografice.

De asemenea, „un obicei care ce s-a păstrat și este des întâlnit este împodobirea gospodăriei cu crenguțe de salcie care se agață la poartă sau în alte locuri, iar după ce trec sărbătorile pascale ele se pun la icoană, unde se păstrează pe tot parcursul anului”, a arătat Victor Munteanu. După ce ramurile de salcie erau sfințite la biserică, mățșorii erau împărțiți

la oameni. Salcia era nelipsită din pomana care se face la Moșii de Florii: „Erau duse la biserică și ramuri de salcie dar și de răchită care erau duse apoi în cimitir”, după cum a menționat muzeograful, care a adăugat că „în Moldova, din crenguțele de Salcie sfințită se făceau coronițe care se agătau după Paște în pomii fructiferi, pentru belșug”.

Un obicei întâlnit de Florii este ca persoanele sau copiii care nu au participat la slujba de la biserică să fie lovite, acasă, cu ramurile de salcie, de către cei care au fost la slujbă în timp ce se spune „Nu te pălesc eu, ci te pălesc mățșorii, ca să nu uiți că de azi într-o săptămână e Paștele”.

Oana RUSU | Sursa: Ziarul Lumina

Nădejdea - așteptarea cu încredere a împlinirilor făgăduite de Dumnezeu

Nădejdea face parte din triada virtuților teologice, însoțind credința și dragostea. Este arhicunoscut, în acest sens, Cuvântul Sf. Ap. Pavel: „**Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea...**” (I Corinteni 13, 13).

Nădejdea (speranța) este percepută diferit în mediul laic, față de cel religios. Astfel, în **DEX** citim: *încredere sau convingere că ceea ce faci ori dorești se va realiza, iar din punct de vedere creștin: așteptarea cu încredere a împlinirilor făgăduite de Dumnezeu, bineștiind că Dumnezeu „este credincios în ceea ce a făgăduit”* (Evrei 10, 23).

Importanța (necesitatea) nădejzii pentru mântuire reiese din numeroase texte scripturistice, din care selectăm câteva: „*Prin nădejde ne-am mântuit*” (Romani 8, 14); „*Să ținem neclintii mărturisirea nădejzii, pentru că cel care a făgăduit este vrednic de credință*” (Evrei 10, 23); „*Nădăjduiește în Domnul și fă binele...*” (Psalm 36, 4); „*Noi așteptăm în Duh nădejdea dreptății din credință...*” (Galateni 5, 5).

Mijloace de cultivare a nădejzii

La fel ca în cazul Credinței (și, în cele din urmă, în cazul oricărei virtuți) putem cultiva nădejdea prin **rugăciune, participare la Sfânta Liturghie, spovedanie, lectură duhovnicească** etc. De mare ajutor este a-i lua și pe sfinți ca **modele de nădejde**, începând cu dreptii și prorocii Vechiului Testament, continuând cu Sfinții Apostoli, cu mucenicii și, practic, toți sfinții Bisericii. Pentru noi, românii, de mare sprijin moral ne sunt unii dintre întemnițații închisorilor comuniste, care au supraviețuit torturilor datorită credinței lor puternice, dar și a nădejzii nelimitate în Dumnezeu. Lor, ca în cazul altor martiri, li se potrivește **mărturisirea Sfântului Apostol Pavel**: „*Fiindcă pentru aceasta ne și ostenim și suntem ocărăți și ne luptăm, căci ne-am pus nădejdea în Dumnezeu cel viu, Care este Mântuitorul*

©doxologia.ro

tuturor oamenilor, mai ales al credincioșilor” (I Timotei 4, 10).

Înșușirile nădejzii

După învățătura Bisericii, virtutea nădejzii este **luminată**, în sensul că ea este îndreptată spre bunurile spirituale și veșnice, iar spre cele vremelnice numai dacă acestea sunt de folos pentru mântuire. Este apoi **tare, neclintită**, întrucât se sprijină pe făgăduințele lui Dumnezeu, vrednice de credință (Evrei 10, 23). În acest context, este bine precizăm și **cum NU trebuie să fie**: să nu se identifice/confunde cu visările și imaginații hazardate și gratuite, care sunt asemenea aburilor ce ies din pământ...

Asemenea tuturor virtuților, Nădejdea aduce în sufletul credinciosului mai multe **binefaceri**: orientează sufletul spre Dumnezeu și viața veșnică, întărește răvna, curajul, statornicia lucrarea mântuirii, alimentează o gândire pozitivă (optimistă), care influențează benefic propria ființă (inclusiv în cazul bolilor, necazur-

ilor, eșecurilor etc.), dar și viețile semenilor din jur, pe care îi „încarcă pozitiv”.

Nădejdea are ca dușman, însă, păcatul. Astfel de păcate sunt: prea marea încredere în bunătatea lui Dumnezeu, însoțită de amânarea pocăinței, deznădejdea față de ajutorul lui Dumnezeu, soră bună cu deprimarea. Deznădejdea este înșușirea proprie diavolului, care crede și se cutremură (Iacov 2, 19), dar nu nădăjduiește...

Să ne gândim, așadar, la înțelesul nădejzii aducând în atenție cuvintele rostite tainic de Mântuitorul Hristos către Sfântul Siluan Athonitul: „**Ține-ți mintea în iad și nu deznădădui!**”

Cu alte cuvinte, **chiar dacă, din smerenie, nu te consideri vrednic de rai, ci de... iad, nu-ți pierde nădejdea în Domnul!** Pentru că un om smerit și credincios, chiar în clipele de deznădejde nu-și pierde total nădejdea.

Pr. Mihai URSAÇHE

Parohia „Sf. Trei Ierarhi” Poiana Largului
Protopopiatul Ceahlău

Învierea lui Lazăr îi înfurie pe conducătorii evrei

„**Căci, din cauza lui mulți dintre iudei mergeau și credeau în Iisus.**”

(In. 12, 11)

Nicio altă minune a lui Hristos nu i-a înfuriat pe conducătorii evrei atât de mult ca aceasta (n. învierea lui Lazăr)... A fost atât de publică și de minunată vederea unui om mergând și vorbind, după ce fusese

mort timp patru zile, și fapta a fost atât de contestabilă... În cazul altor minuni, ei L-au învinuit (n. pe Hristos) de nerespectarea sâmbetei (Ioan 5, 16) și astfel au distras mințile oamenilor; dar aici nimic nu era greșit, și prin urmare, și-au aruncat mânia asupra lui Lazăr... I-ar fi făcut la fel ca și orbului, dacă n-ar fi avut porunca sabbatului. Apoi, din nou, cel din urmă a fost un om sărac și l-au alun-

gat din templu, dar Lazăr era un om de înaltă clasă socială, așa cum este evident din numărul oamenilor care au venit pentru a o mângâia pe sora sa... I-a înfuriat pe toți, văzându-i mergând în Betania, părăsind sărbătoarea care atunci începuse.

Sfântul Ioan Gură de Aur